

UNES COLONIES
DIMENSIONALS

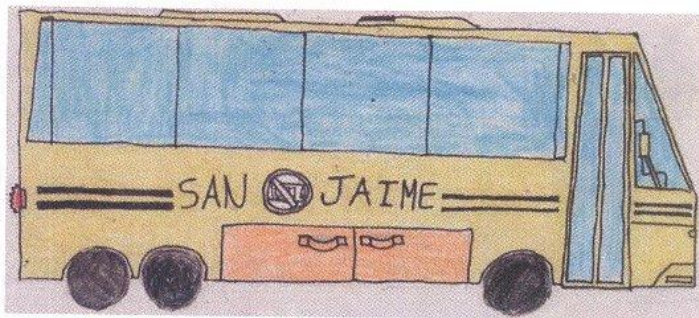
EDICIONS SAN JAIME

Unes colònies dimensionals...

Hi havia una vegada una classe de 6è d'una escola anomenada Col·legi San Jaime que estava molt entusiasmada amb anar de colònies, aquests dies els estaven esperant des de l'inici de curs. I per fi, va arribar el gran dia, el 5 d'abril de 2017,

però no sabien el que els hi estava esperant ...

I així comença la història explicada per

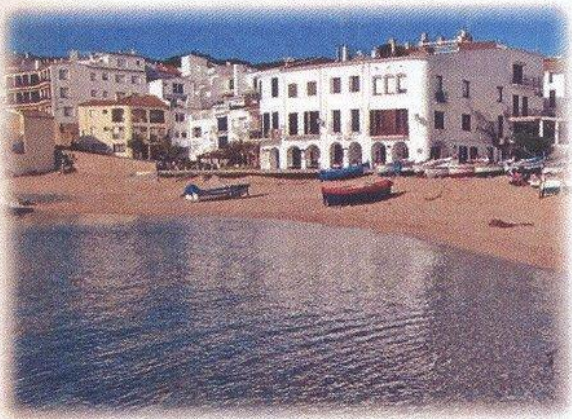

la Nadia, història que ni ella ni ningú oblidaran en la seva vida:

Eren les 9 del matí i tots i totes, amb les maletes ben agafades, estàvem preparats per carregar-les al maleter de l'autocar. L'alegria que mostràvem les seves cares estava en contraposició amb la tristesa dels nostres pares.

Arribades les 9:13 minuts del 5 d'abril, tothom hauria d'estar a dins de l'autocar, la senyoreta Cristina va començar el recompta i sortien 25 alumnes, com podia ser? Si som 26. La senyoreta molt enfadada va començar a passar llista un per un i es va adonar de qui faltava: l'Abdulah; que havia fet una escapada per anar al lavabo de l'escola. Una vegada tots a bord, els nens i les nenes, el profe Jordi, que anava de reforç, la senyo Cristina i el conductor,

van poder començar el viatge cap al poble de Llafranc, a la Costa Brava.

El camí fins a la casa de colònies se'ns va fer molt llarg, vam passar per una infinitat de túnels, que com

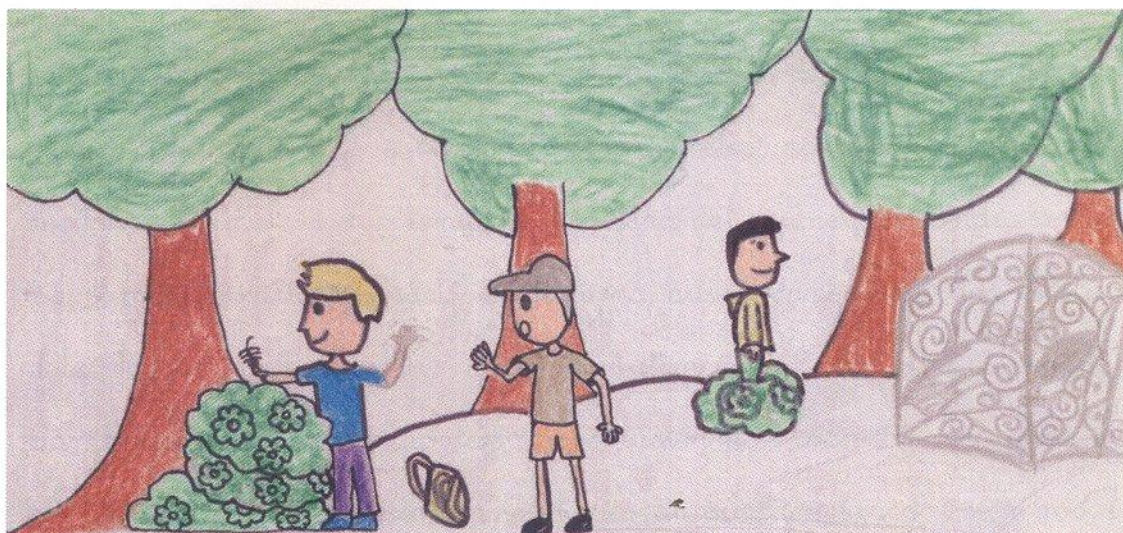
diu la tradició dels nens de l'escola, és entrar en un túnel i començar a cridar com bojos. Però en aquest viatge, en Joel P. que li fa molta ràbia que cridin, va

agafar d'un salt el micròfon de l'autocar i va cridar amb una veu que li sortia de les entranyes: voleu callar!!

LLavors, la senyoreta es va aixecar del seu seient i li va treure el micròfon de les mans, tan enfadada que ni li va dir res; en Joel que va ensumar una situació complicada, va tornar al seu seient amb el cap baix i no va tornar a dir res en tot el viatge.

A mig camí vam parar a esmorzar a l'estació de servei de la Selva. Vam baixar tots com una estampida, però abans de baixar ens van explicar les normes i que en quinze minuts havíem d'estar tots preparats per tornar a l'autocar. En aquell temps, un grup de nens va aprofitar per investigar la zona muntanyosa on havíem parat, i en José Luis no va tenir una altra idea que agafar un escorpió i guardar-se'l a la motxilla.

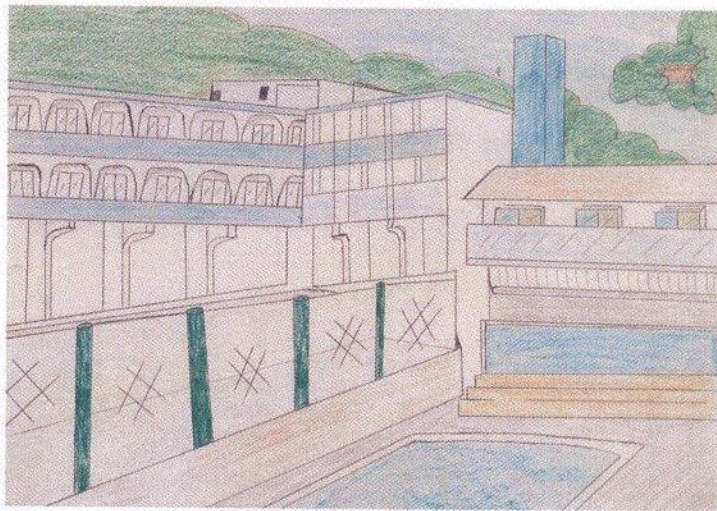

Després del descans ja era hora de continuar el viatge, però com sempre no estàvem tots, faltaven quatre alumnes: la Nerea, en Joel V., la Enara i en Kevin. A on s'haurien ficat? Estàvem tots a dins de l'autocar, amb el cinturó posat, el conductor ja havia posat el motor en marxa quan ... es va veure a la llunyania uns arbustos que es movien, eren ells. La senyoreta Cristina només els va dir amb veu aguda: pugeu immediatament i ja en parlarem!

Vam continuar el viatge, i el conductor es va començar a trobar malament, suava, vomitava i la febre li estava pujant cada vegada més, què li podia estar passant? El José Luís, que era molt espavilat, va mirar a la seva motxilla i va adonar-se de que l'escorpí no hi era. Corrents va anar a dir-li a la senyoreta que havia agafat un escorpí i que no el tenia. Llavors, l mestra va decidir que el conductor aturés l'autocar al voral de l'autopista. EL profe Jordi, que com a mestre d'educació física en sap de primers auxilis, va començar a inspeccionar el cos del conductor que estava estirat en mig del passadís, i va veure que tenia una picadura, sense dubtar ni un segon va fer un tall amb forma de creu amb un cutter i va

xuclar tot el verí de la picadura i el va escopir. Mentre la senyoreta estava trucat al 112, el telèfon d'emergències, perquè vinguessin a socorre'ns. Una vegada tenia el verí fora del seu cos, el conductor es va començar a recuperar, i és llavors, quan van venir dos cotxes dels Mossos d'Esquadra, una ambulància i un altre autocar. L'ambulància es va emportar el conductor a l'hospital més proper, els Mossos van inspeccionar tot l'autocar buscant l'escopí verinós, i nosaltres, encara mb l'ensurt el cos, vam continuar el viatge en un altre vehicle.

Eren les 15:47 quan per fi vam començar a veure la casa de colònies anomenada

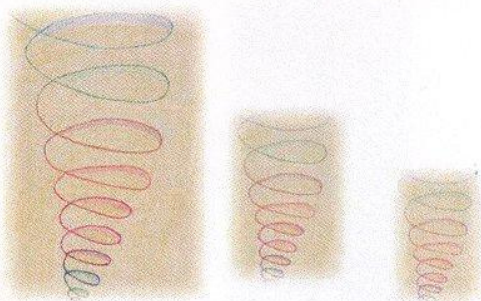
Albatros. No havíem començat les colònies que ja estàvem esgotats de tot el que havíem viscut fins a aquell moment. En baixar vam agafar les nostres maletes i ens van fer entrega de la clau de les habitacions. Ens vam canviar de roba i vam baixar a dinar, ja que era molt tard i estàvem morts de gana. Fins i tot, en César, la Yaiza i la Lucia que no els hi agrada menjar res, van repetir el primer, el segon i les postres.

Havent dinat vam fer una ruta en bicicleta pel passeig marítim del poble, vam jugar un partidet de futbol i ja es va fer de nit,

vam sopar i després de ficar-nos al llit i sense que els mestres s'interessin vam quedar tots per inspeccionar la casa, quan de sobte vam veure que en el nostre passadís hi havia una porta mig amagada que deia: **NO PASSEU: ÚS EXCLUSIU PERSONAL**, amb un dibuix.

Els integrants de cada habitació, grup per grup vam traspasar la porta i ... van viatjar a diferents dimensions!!!

L'habitació **groga** quan es va topar amb la porta, la Melanie va dir:

- Podríem provar a entrar?

I tots van dir:

- SIIIIIIII!!! Excepte en Julio, que va dir:

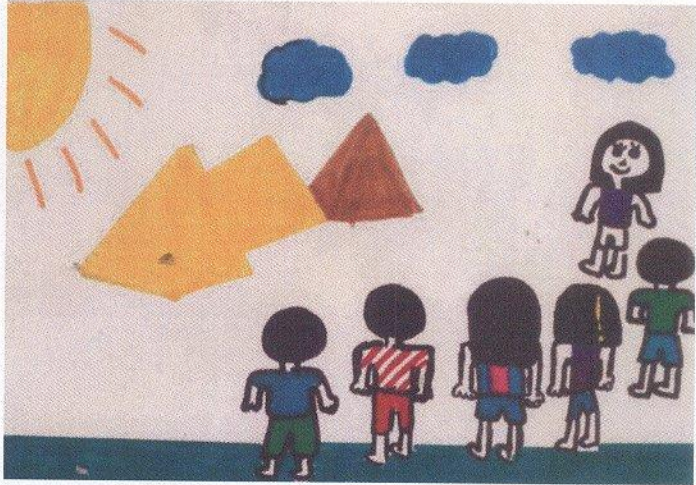
- Nooooo, pot ser molt perillós, no sabem el què ens podem trobar.

I dit i fet, van traspasar la porta i van aparèixer a l'època dels egipcis. I així va dir l'Èrica:

- Hem viatjat al 1700 A.C.! Vigileu, podem caure en arenes movedisses, estan aquí !!!

Dit i fet, a mesura que anaven entrant, anaven queien, excepte en Deiby que no va caure i va anar a buscar una corda a una piràmide que hi havia a prop, però vigilant que algun faraó o mòmia no el veies. Quan la va agafar va torna-hi corrents a per la resta del grup, que ja estaven a punt de ser empassats per

les arenes. De sobte, va sortir un nen i una nena que van ajudar al Deiby, es van presentar i es deien Amosis i Ramsés, eren egipcis, i una vegada van aconseguir rescatar als nens els van portar a casa seva i els van convidar a dormir.

A l'endemà, més tranquils i descansats van estar valorant les possibilitats per tornar a la seva època, els dos nens egipcis els van ajudar. Els hi van dir que per tornar havien de passar per unes piràmides, però que vigilessin perquè estaven plenes de trampes, on podrien trobar la mort o quedar-se en Egipte per sempre. Els nens, tot i saben el risc tan elevat que corrien, van acceptar, excepte una persona que li donava por tot i era la Yaiza:

- No, és molt perillós si algú no pot passar, no el tornarem a veure, va dir.

Quan van entrar a la piràmide van començar les proves. Al principi, la Yaiza va tenir molta por, però amb l'ajuda de la resta de

companys van aconseguir passar les proves ràpidament. El Yihao es va caure i es va quedar penjant d'una corda que hi havia, però finalment va aconseguir enfilar-se a dalt de tot.

Al final de les proves van veure una porta que portava directament a la casa de colònies, i sense dubtar-ho ni un segon, la van traspassar.

Un altre grup, els de l'habitació **vermella**, van viure una altra experiència ...

Com el grup de l'habitació groga, van entrar a la porta i van veure una llum molt i molt clara i brillant.

La Nadia va dir:

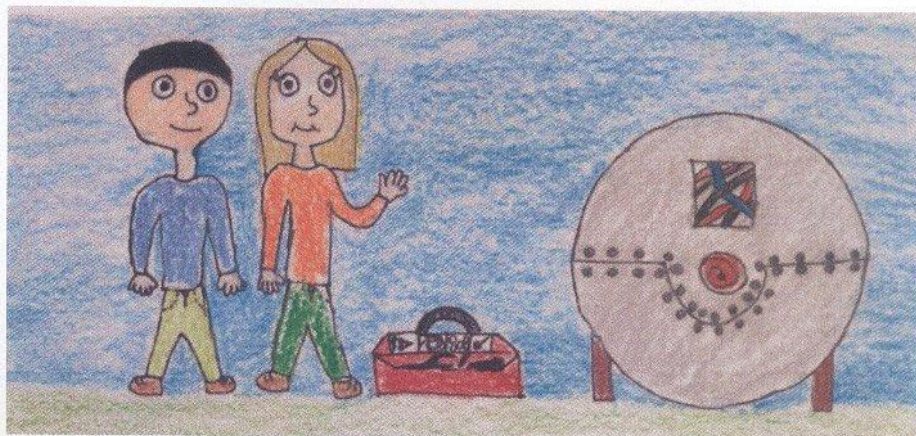
- Mireu el sol és metàl·lic!

I el Joel va començar a explicar a on ens trobàvem, i que pel que estava veient ... estaven el **futur**.

L'Enara va començar a cridar: "sortim d'aquí, vull anar al present!

Hauríem

d'inspeccionar la zona, a veure si hi ha una màquina del temps per tornar al present."

Van anar caminant i caminant fins trobar una màquina del temps trencada, i van intentar arreglar-la. L'Enara, en Joel i la Nadia per sort van aconseguir arreglar-la.

Quan van entrar a la màquina del temps, vam començar a moures i al cap de deu minuts vam sortir i...

El Joel i l'Enara van cridar alhora:

- Estem en 2.555! Déu meu han passat 100 anys.

Però l'Enara, la Nadia i la Carolina van tornar a entrar a la màquina del temps i van poder canviar l'any, mentre el Joel inspeccionava la zona, per fer una casa.

La Carolina va dir:

- Que no fa falta ja ens podem anar. Ja hem posat l'any correcte.

El Joel no molt segur va dir:

- D'acord, ho provarem. Va anar en la màquina del temps i quan van sortir van veure la casa de colònies.

I vam cridar tots: -Bé ja estem a la casa de colònies!!

I els companys de l'habitació **blava** ... quan van traspassar la porta

van anar a parar ... a

l'època dels mosqueters.

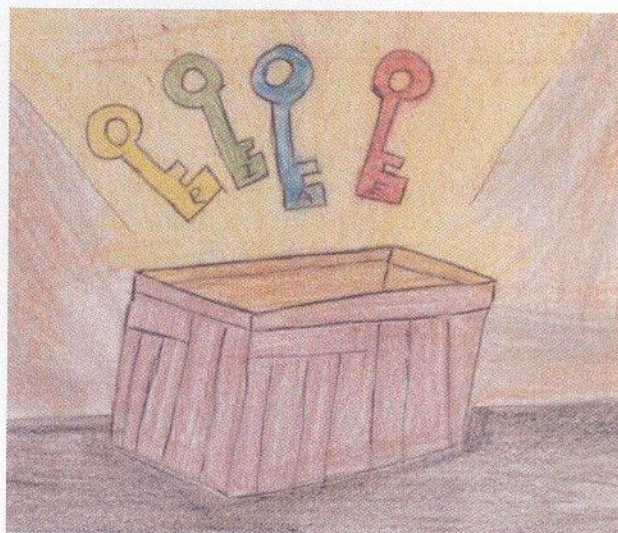
Aquests cavallers van

veure als menús amics

com a éssers malvats, i

vam començar a córrer

però malauradament

van agafar al Darko. Com no podien tornar sense ell van decidir anar a buscar-ho, però els mosqueters els hi anaven darrera fins que els van atrapar a tots, ells eren més que nosaltres. Quan van arribar al calabós van trobar al Darko i van començar a planejar l'escapada, van fer un mapa on van traçar la ruta més curta i segura per escapar-se. Quan van escapar van intentar trobar una sortida, i no van trobar cap porta, però sí que van trobar un baül amb quatre claus en les que hi havia una lletra en cadascuna d'elles. La Carla va veure una caixa amb una lletra, la caixa s'obria amb la clau que tenia la mateixa lletra i vam provar a obrir-la i es va obrir. La Lucia va agafar un paperet que hi havia i que ens donava una pista.

Sense pensar-ho dues vegades van anar a buscar les altres pistes que hi havia a les altres caixes del castell on ens intentàvem escapar. Quan teníem totes les pistes, la Mickaella les va ajuntar i ordenar, i indicava on estava la sortida. En les claus posaven

lletres que si les justaven posava una paraula que era "FIRA", van recordar que van veure un cartell on posava que hi havia una fira, van anar cap a la fira i al lluny vam veure una porta brillant

on posava sortida, la vam obrir amb les quatre claus que teníem i

van sortir, de cop i volta van teles transportar-se a la casa de colònies.

Ara és el torn dels integrants de l'habitació **verda**. Aquests van anar a parar a lloc molt estrany, estaven en la **PREHISTÒRIA!**

Allà, van veure no estaven junts. Primer, en Pau va anar a buscar al seu company i amic Joel, però no el va trobar, i va llençar una

pedra i un crit, dient:

- Joel on ets!?

Després d'uns segons es va escoltar:

- AUUUUUUU!!!

En Pau va anar

corrents cap a on s'escoltava els crits, perquè sabia que aquell crit era d'en Joel. Es van retrobar i ja estaven tots dos amics junts.

Després a l'altra punta d'una muntanya estava la Nerea ballant

una cançó

del seu MP3

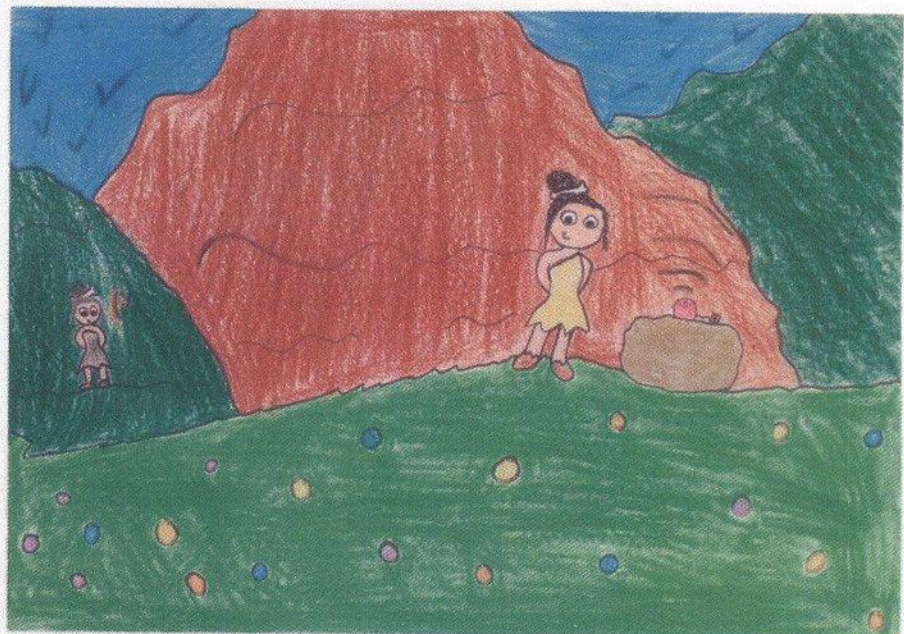
que el tenia

a la butxaca,

i com a

l'Ainhoa

també li

agrada la música, va sentir el so de la cançó, per això elles dues es van poder ajuntar. A que és estrany que no estiguessin espantades? Encara faltava una amiga més, on era l'Ariadna?

Lavors, l'Ainhoa i la Nerea es van posar mans a l'obra i van anar a buscar a l'Ariadna.

Pel camí es van trobar amb en Joel i en Pau, sota un arbre dormint. Elles van decidir fer-los una broma. Van agafar aigua d'un llac i els van mollar. En Pau i en Joel es van despertar d'un sobresalt.

Després d'una estona parlant, tots van decidir anar a buscar a l'Ariadna.

Pel camí en Joel es va trobar un os. Aleshores van escoltar un crit que deia:

-Auxilii! Si us plau, ajudeu-me!

Lavors tots a la vegada van dir:

-És l'Ariadna!!

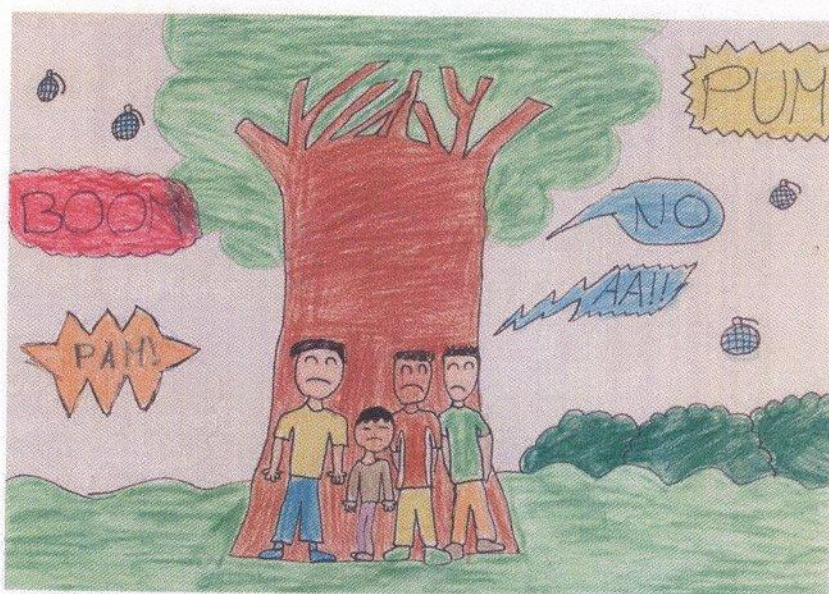
Tots van decidir anar a buscar material, i van aconseguir fer una llança per salvar a l'Ariadna. El Joel va decidir anar a per l'Ariadna, i es va oblidar de la llança, però li va llençar al dents de sable, que volia menjar-se a l'Ariadna. Després d'haver-la salvat, tots es van poder ajuntar per fi.

Ja es feia de nit i tenien molta gana, però primer havien de buscar un lloc on dormir. Ja trobat, van anar a buscar: el Joel i l'Ariadna, menjar; el Pau fusta; i la Nerea i l'Ainhoa buscaven aigua i eren les encarregades de preparar el foc. A les nou tots es van reunir de

nou, però el Pau no venia. Es van començar a preocupar, i van anar a buscar-lo, van veure que estava una mica lluny, però van continuar caminant cap a ell . Després van veure que el Pau estava parat davant d'una porta, aquella porta els tornaria a la seva època?

I què va passar amb els nens de l'habitació **morada**? Aquests sí que

van anar a parar a una època ben perillosa i bèl·lica, la II Guerra Mundial que va ocórrer en el món entre

els anys 1939 i 1945.

En Joel va preguntar, en traspassar la porta i trobar-se en un lloc desconegut:

- On estem?

En Kevin va manar callar, i de cop i volta es va escoltar "pam, pam, pam", uns crits de gent espantada i nens/es plorant de manera desconsolada. Van sortir corrents del poble a on havíem aparegut, i entre corredissa i corredissa van veure un diari on posava 15 d'octubre de 1942. En aquell moment van ser conscients

de que estaven en mig de la II Guerra Mundial. Es van amagar els tres en un arbre gran, de sobte van veure a un nen de la seva edat i el Kevin (que sabia japonès) li va dir:

- Kakisu ni watshitachi (amagat amb nosaltres)

De cop i volta van escoltar:

-Uuuu,uuu,uu.

No sabien que era, el noi li va dir al Kevin que era un avís de bomba i va sortir corrents. Ells estaven molt espantats, no sabien què fer ni a on anar, i quan estava a uns centímetres del terra van caure en un pou molt profund que els va portar a la nostra era.

El José Luís va dir:

- Gairebé estàvem morts

I en Kevin va dir:

- Quina por!!! Em tingut sort.

I per últim, els de l'habitació **taronja** van anar a parar a l'època dels

dinosaure

s!!

El primer

que van

veure va

ser un

dinosaure

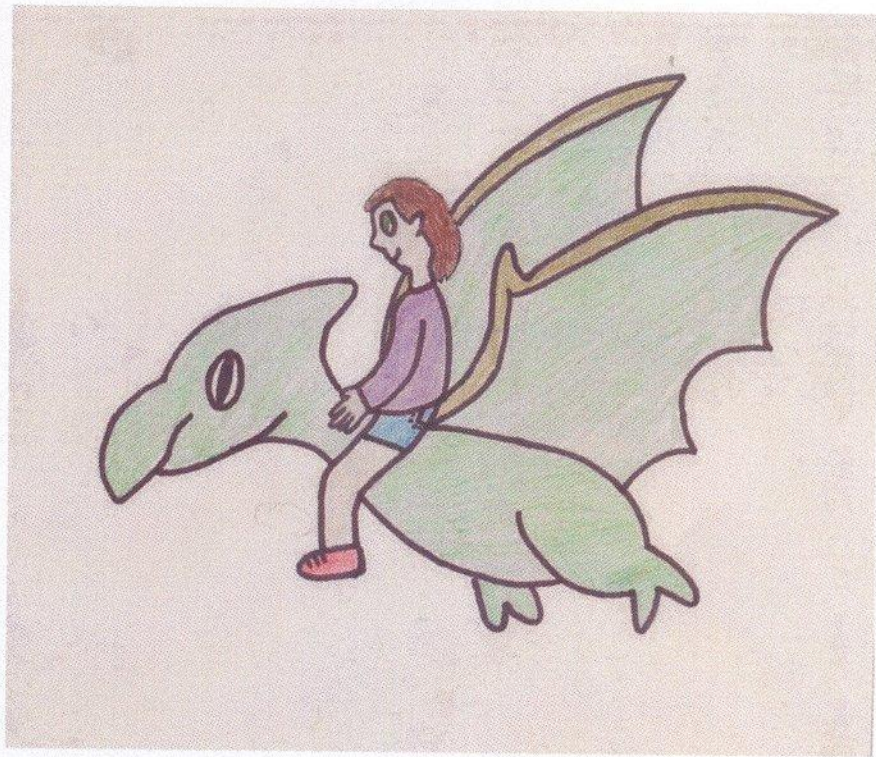
de més de

trenta metres, semblava impossible, sobretot el seu cos. Van intentar amagar-se del rèptils, l'Abdulah, com sempre, la va "pifiar" cridant:

- Què feu nois?

El dinosaure va córrer cap a l' Abdulah per menjar-se'l, però per sort, el dinosaure es va ensopegar i amb aquelles potes tan curtes, no va poder aixecar-se. Després d'això, van seguir caminant i ...de sobte el

César va ensopegar amb uns ous de Tiranosau re Rex. El dinosaure "mare", va pensar

que el César era la seva cria y se'l va emportar, mentre els altres escapaven. A la vegada, el César, va intentar escapar del dinosaure, però no va poder. De sobte, va aparèixer un Espinosau. El tiranosau va començar a lluitar per defensar al César. En aquell moment el César es va quedar bocabadat amb aquesta lluita. Ell va aprofitar per escapar i reunir-se amb els demés.

Es va trobar amb tots menys amb les Ainhoes. A on haurien d'estar?

Van continuar caminant i de sobte va aparèixer les Ainhoas, muntades en un Velociraptor i tots es van alegrar molt. Més tard vam trobar la porta de tornada entre dues roques.

Retornats, i ja al dia següent, ens vam reunir i vam compartir les experiències viscudes en les diferents èpoques i vam fer un pacte on vam prometre que mai explicaríem res del que els havia passat aquella nit, ja que ni els mestres es van adonar de que no eren a les habitacions.

CONTE CONTAT, CONTE ACABAT!!

Aquesta és la història d'un grup
d'alumnes de sisè de primària del
Col·legi San Jaime que arribades les
acaballes del curs marxen de colònies.
Mai haguessin pensat el que el destí els
tenia esperant a cadascú dels
integrants del grup.

No us podeu perdre les vivències i
histories que es narren.

Col·legi San Jaime

Alumnes de 6è d'EP (12 anys)

R.1